

Elementen

Elementen is an ongoing co-operation between Kristina Sigunsdotter and poet David Uppgren (Ljusrepubliken).

Hon

Insert coin

– klonk –

Jag har aldrig varit i den här staden.

Hade jag vetat i vilken stad du var i hade jag aldrig åkt norrut men jag lärde mig om laviner.

Och du dunkar och slår mot metallen med målarfärgen tjockt smord om dig. Du rinner, du, du har trettioen ränder jag har tre hål och du klagar redan på hur ful jag är i *%&!#3 munnen.

Men jag lovar att använda tydliga ord när jag talar med dig.

Jag ska undvika kombinationer av k och r och s och t och x och allt som inte låter som

elementen

Jag ska veta saker om dig.

Att du är född den 1 september 1978

– jordad

Jag ska veta om matsmältningen och inälvorna, metallen guld och onsdag.

Han

Ljudet, som ska provas, i samma rum kanske, eller skog, en skog på dagen och sedan natten. Säg det nu.

Och nu

Det är svårt för oss levande att veta någonting om födelsen. Ska vi ens prata om det? Ta dina steg, sen.. Just så, du saknar den knappt, den där minuten. Man är inne, ute.

Vad vi gör? Fråga henne, hon som rör sig. Nu rör hon sig.

Du ser allting i sin rörelse, det är lätt att komma ihåg. Se på mig nu. Sluta. Börja.

Jag tog bilder av mig själv när jag grät för att förstå mer om vad jag har gjort mot mig själv. Jag läste om det i böcker.

Nu vet jag att du värdesätter åskmolnen som jävla marmor över himlen. Oväder överlag, säger du, gör dig varm om kinderna. Här är ett oväder till.

På morgonen är allting som det ska, träden och världen har fuktats. Fåglarna är här. Dina kläder ligger på stolen.

Hon

För att vi ska göra det här vill jag veta om det är till mig eller om mig du skriver?

Träden är blöta. Du läser mina texter och säger

Du porlar genom alla hus i den här staden.

Vi sitter på ett hotellrum med de solkiga gardinerna fördragna. Genom ett brännmärke går ett streck av ljus, marmorerat av din cigarett. Det delar rummet som ett elstängsel. Mina kläder ligger på en stol, du har tagit av dem och nu rör du vid min mage. Du följer avtrycken från jeansen som om de var kartor av staden, som verkar främmande för dig. Ta på mig, säger jag fast du redan gör det.

Ni bestämmer om det är New York eller Moskva.

*

Temperaturskiftningar. Det knäpper i elementen.

Du besitter egenskaper som tidigare tillskrivits mentalsjuka institut-inspärade kvinnor. Du är noga med hygien, blyg och smälter in i väggen som genast protesterar och rasar in.

Och så står du där i rampljuset och rodnar och när du öppnar munnen kommer orden alla långtat efter men inte förstår och de står och gapar som försökte de stjäla dem från dig. Men så fort orden rör vid deras läppar, tungor blir de bruksord igen. Och de har inte hjärta att minnas dina kombinationer. Men jag vet, jag blundar och lyssnar noga så att mina öron blir som snäckskal. Jag förstår då vatten. Jag förstår ljuden från elementen och jag förstår att du talar samma språk. Du porlar, det är det de tycker om. Människorna.

Jag förstår inte bara att du kan elementens språk, du ser även kvarglömda iskristaller i augustijorden och du känner lukten av jordgetingarnas andedräkt, översöt och drucken av jäst frukt och nektar.

*

Aposematism. Jorden avskräcker mig med sin blotta uppsyn.

Han

Det här rummet, som vi är i, innanför oss går väggarna. Solen stirrar in på oss genom fönstren.

Ser du nu, hur Abdallah tar små kliv längs en sträng av din saliv, och hur Jean rullar cigaretter av bladguld? In i eminensen, säger de, och hostar den kalk de skriver med. Jungfrun som blivit varm nu blåser små bubblor av oljefärg mot dig, mot dina kroppar som du ställt upp på led framför speglar. Och, du vet, det öppnades ett nöjesfält på din födelsedag som stängde samma dag, alla var hos dig.

Hon

Ja, jag ser Abdhalla halka och Jean röka sitt guld. De hostar blod, inte kalk. Och jag hör att varje mening du yttrar säger någonting om att du vill ha mig. Dina små bubblor av oljefärg spricker i berlinerblått över dankarna jag har i handen. Hotellrummet. Spegelrummet. Kristallsalongen. Ställ dig i fönstret nu så att jag får se på dig ordentligt.

Ska vi verkligen vara här?

Jag längtade efter dig.

Men jag bygger så lätt upp fantasier.

Kommer du kunna hålla huvudet högt bredvid mig?

Jag ser din hud som stål nu. Varm och vit av vintern. Du har varit kall. Kallare än rummet du brukade befinna dig i. Du brusar genom staden så så bitande klar. Vit kristallmeth. Och när jag kommer och är i dig kokar du och spräcker deras (människornas) trumhinnor som is. Så är mina andetag dina ovädersmoln. Husen ska rasa, skriver vi.

kvarkar
leptoner
bosoner

*

Så finns det också hardonerna.

Jag vill veta om du längtar efter att ta på mig.

Om du har ambitionen att någon gång lämna det här landet.

Om du kan få mig att ligga kvar i din säng.
Om dina förtroenden med röda, svarta dvärgar.

När du blir genomskinlig,
när vi drar linor mellan ebb och flod,

Berätta hur nära det är till månen om hur ytan sjunker och stiger.

Han

Du har något slags pappersmassa inunder, som du fyllt kroppen med. Tusentals böcker ligger blöta och smulade under bröstkorgen och du pressar fram detta, biblar, testamenten, fågelböcker, diktsamlingar om höga höjder, fram genom revbenen, mellan läpparna, genom ögonen. Men du ser inte det, du bara skriver, tittar inte upp.

Se detta, för det är det finaste. Det är här du kommer in i mitt liv. Du är de vackraste arken.

Och man ber och ber när staden smälter i sitt feta regn. Det växer in över oss, från marken, men också uppifrån. Det är sant, det kommer uppifrån, den glans du finner på hjärtvävnad och äpplen, allihop sedan fusktryckta, reproducerade i någon sval dynasti i väntan på dig.

Hur vi möttes? I någon illegal rymd, bland underliga språk och sken. Du har alltid varit del av detta.

Hon

Jag kommer ihåg att det stank när jag åkte förbi städerna med pappersbruk.

Det är så det luktar när du har tagit av mig min tröja och rör vid mig så att jag glömmer att hålla andan. Hade du vetat det, att massan skulle rinna ut som ektoplasma, att rummets tapeter skulle bli spegelbilder av en ruttnande kropp, skulle du sagt att vi är lika som likmaskarna nu? Att vi ska göra jord av det här helvetet och blommor ska växa ur nekrosen. Av min hjärtvävnad och mina ruttnande jävla exotiska frukter.

Nej, apoptos, säger du. Det kontrollerade självmordet. Cellerna tillkommer och försvinner, precis som dagarna. Kroppens innehåll har bytts ut, och ditt hjärta det har spolats rent, kramats ur. Som att byta kropp, och börja om. Och du luktar inte illa.

Kanske är det alltid början, förruttnelsen av historien.

Han

Det var här någonstans du började, i den blodtunga skogen av hus, mörka i rötterna och dövande lystra där de närmade sig sin himmelska plym. Cumulonimbus, kallar ni staden där hjärtat är en fästing i Gud. Så oförsäkamt att berätta detta, jag vet.

Men nere på marken sprakade det av sylvassa strålar som trängde in, man kunde träffas i bröstet och ta fyr, man kunde skäras ut ur sitt eget ark.

Så minns då denna ark, tung och förhistorisk, där unga rokokokåta män stått på lur, sminkade i vitt och andromedagrönt, ögonvåta i sitt kejsrerliga slagg.

Man ska akta sig, Parisiennes, för det kejsrerligas slagg. Inte bara parfymera stanken eller blott med vätska vaska dessa plagg, inpyrda i rök och sly, som täcker unga kroppar; elastomer, alltså böjligen atomer, rörliga ljus som glödspiraler, nödsignaler över något fördärvat hav i storm.

Till marken faller vackra fågelbomber nu, med bröstet stoppade med knarkigt vax. Vi ödelägger städerna så här, vi åderlåter kropparnas tjack, vi förflyttar oss i syd till slätterna strax.

Hon

Det var där någonstans du slutade. I en köttrymd inuti en uppspänd magblåsa. Du spelade dina första och sista melodier på navelsträngen och klämdes ut i det som andra kallar ljus, men du varken bländades eller skrek. Du blundade när de lyfte dig upp i luften och firade din ankomst – som om du tillhörde solen. Din

moder viskade, öppna ögonen bara lite grann, så att du ser vem jag är som äger dig nu.

Men så stod du här i dörren och du blinkade inte ens. Dina ögon tårades, och det var inte nålarna, de hade du inte sett ännu. Det var jag, låt mig säga det nu Gud, så som du med din egen blasfemi, att jag var större än själva födseln för honom.

Du skapades och stals av världen men nu är du här. Född utan livmoderkaka i ett rum i en stad vi egentligen inte vet någonting om.

Kejsaren skäller så det ekar mellan husen, skakar vägglössen ur gobelängerna. Så fåglarnas klusternäbbar far rakt ner i halsen på människorna som står och gapar in absurdum av vördnad mot himlen. (De tror att det de ser är oändligheten. Men både du och jag vet att rymden har ett slut. Vad kommer sen frågar den idioten. Sedan vänds allting ut och in.)